

Bijbels perspectief

Woord van de week

Galaten 1:15,16

Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat...

Graag zou ik binnen de gekozen tekstverzen het volgende in het bijzonder willen onderstrepen: *toen het Hem... behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren*. Waarom? Omdat je daarmee een zaak raakt die van levensbelang is, terwijl je daarbij 'leven' in het begrip 'levensbelang' dan nadrukkelijk moet duiden als 'eeuwigheidsleven'. Je raakt hiermee een zaak, die helaas door menigeen die zich christen noemt wat gemakkelijk uit het oog wordt verloren, dan wel amper of, nog erger, helemaal niet serieus wordt genomen. Het uitgelichte fragment van de gekozen tekstverzen blijkt voor heel het zijn van Paulus, vanaf zijn dramatische bekering, leidend in zijn leven - allesbepalend. Het is de essentie van ondermeer zijn spreken over 'niet meer mijn ik maar Christus leeft in mij' (Gal. 2:20). Een onderwerp, dat binnen heel zijn verkondiging als echo steeds te horen valt en zeker in onze tijd haaks staat op het algemene gevoelen en de beleving waarin juist het ik, het ego, dé dominante plaats inneemt.

Hoe is binnen bijvoorbeeld de moderne psychologie het opkomen, handhaven en positioneren van jezelf het credo. En hoe wordt er maatschappelijk tot met de ellebogen gewerkt en soms zelfs nietsontziend over lijken gegaan om jezelf vooral te bevestigen. Is er ooit een tijd geweest waarin het egoïsme zich zo dominant heeft gemanifesteerd? Kunnen we daarom nog wel spreken over beschaving, concreter over een christelijke beschaving?

Paulus vertolkt in principe de ons o zo bekende woorden van Jezus die beginnen met 'leert van Mij...'. Als iets het christen zijn aantoonbaar maakt, dan is het toch immers dat wij leesbare brieven van de Here Jezus Christus moeten zijn? Dat we veranderen naar zijn beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid? Hoe opmerkelijk dat Paulus in deze dan spreekt over een 'het heeft Hem - God de Vader - behaagd zijn Zoon in mij te openbaren'. Met andere woorden: mens - u, jij en ik - zie die grote *genade* van God!

Kijk eens in de spiegel en wees eens eerlijk, welk karakter wordt er zichtbaar? Kun je als christen gelukkig zijn met je gevallen IK, waarvan Paulus eerlijk zegt als Ik het goede wil doen is het kwade in mij? Ofwel, als iets nodig is dan toch wel het kruis in dat IK! Of volg ik het mantra van de theologie van Gods tegenstander, de psychologie? Zoals gezegd, het gaat hier om eeuwigheidsleven, besef ik dat? Kent u dat lied dat zingt: *wie kiest o verdwaasde voor het leven de dood?* Helaas nogmaals, te velen! Daarom, ontwaakt gij die slaapt, laat Christus over u lichten - zich in mij meer en meer openbaren!

Gebed

Leer me beseffen Vader dat mijn werkelijke identiteit alleen in Uw Zoon te vinden is. Dat het genade van Uw kant is dat Zijn beeld in mij zichtbaar mag worden en ik meer en meer verander naar Zijn beeld tot een Hem gelijk worden. Dat het hierin gaat om eeuwigheidsleven, een realiseren van Uw plan van voor de grondlegging der wereld. Dank u dat ik bestemd ben voor U, Here Jezus Christus als bruid voor de Bruidegom en dat vanuit het welbehagen van de Vader. Amen.